

преднитѣ си крака за гърдитѣ. Тя познала, че това е Аргусъ — кучето на нейния господарь. Бедната жена била безсилна да се бори и защищава. Тя решила да се моли.

— Аргусъ, ти си умно и силно куче, казала тя разплакана и леко го погалила по гърба.

Кучето дигнало глава и се послушало, като че искало да разбере по-добре, какво се говори.

— Ти може би мислишъ, че бѣгамъ отъ господаря, Аргусъ? Не, азъ не бѣгамъ. Той ме праща по работа въ града.

Кучето престанало да рѣмжи и не стискало вече съ преднитѣ си крака робинята така здраво.

— Аргусъ, ти си разжжалъ много здрави и силни хора, продължила тя. Никой не е могълъ да да се отърве отъ тебе, та азъ ли — старата и слаба жена ще се мъча да се отърва? Но ти си добро куче и ще ме пуснешъ!

Кучето, като че съжалило робинята и освободило гърдитѣ ѝ, но все още стояло надъ нея. Тя се опитала да стане. То я изгледало на криво, озъбило се и отъ ново зарѣмжало. Робинята продължила да се моли:

— Зашо ми се сърдишъ, Аргусъ? Не вѣрвашъ ли, че отивамъ по работа? Ето писмото, което трѣбва да занеса въ града. Смили се и ме пусни да изпълня волята на господаря си.

— Кучето помирило писмото, завъртѣло опашка и загледало приятелски. Старата се надигнала да стане. То не ѝ пречело вече. Когато се изправила на краката си, тя го помилвала съ дветѣ си рѣце по главата и го цѣлунала. То радостно заскимтѣло и я лизнало съ езика си по едната рѣка, като че искало да я цѣлуне. Робинята изтрѣсила дрехитѣ си отъ праха и потеглила за града. Потеглило съ нея и кучето.

Слугата билъ свидетелъ на всичко. Той се не обадилъ, а се върналъ при господаря си и му разказалъ, що видѣлъ и чулъ. Вечеръта се върнала и старата робиня, заедно съ Аргусъ. Тя сжщо разказа-